

רע"פ 3021/16 - משה לוזובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3021/16

כבוד השופט א' שהם
משה לוזובסקי

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז, מיום 29.2.2016, בעפ"ג 31838-01-16, שנთן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; ו-א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד ענבר קין

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; ו-א' נחליאלי-חיאט), בעפ"ג 31838-01-16, מיום 29.2.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין והתקבל ערעורה של המשיבה על גזר הדין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט עדריאן), בת"פ 53820-07-14, הכרעת דין מיום 4.5.2015 וגזר דין מיום 8.12.2015.

רקעohlיכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. ביום 4.5.2015, הורשע המבוקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). מעובדות כתוב האישום עולה, כי ביום 10.5.2013, 01:45 בלילה לשעה 55, הגיע המבוקש יחד עם שוטרים נוספים, במסגרת תפקידם, לגינה ציבורית ביפו, בה ישב ג'לאל נסיריו [להלן: המתלוון] יחד עם חבריו, כשברטותם בקבוק אלכוהול. המבוקש נטל את בקבוק האלכוהול ושפר את תוכנו. כאשר שאל המבוקש את המתלוון "למה אתה מסתכל עלי?", השיב המתלוון "למה אסור לי להסתכל?".
בתגובה לכך, התקרב המבוקש אל המתלוון וטיר לו באוזנו השמאלית, סטירה אשר גרמה לקרע בעור התוף באוזנו. לאחר מכן, ביקש המתלוון מהמבחן להזדהות בפניו, ואולם המבחן התעלם מכך ועצב יחד עם השוטרים האחרים את המקום. לאחר הרשותו של המבחן בעבירה המיוחסת לו, הופנה המבחן לשירות המבחן, לקבלת תשקير בעניינו.

3. ביום 17.11.2015, הוגש תסקירות שירות המבחן (להלן: **התסקיר**), בעניינו של המבחן. בתסקיר פורטו נסיבותו האישיות של המבחן, ובין היתר נאמר, כי המבחן הינו "בן 31, נשוי ואב לתאומים בני 5 חודשים, מתגורר בבית ים, עובד במשטרת ישראל כלוחם יס"מ מזה כسمונה שנים". לעומת מהतסקיר כי המבחן סיים 12 שנות לימוד, בעל בגרות חיליקית, ושירות בצה"ל כלוחם ביחידה מובחרת בחיל הים. שירות המבחן התרשם, על בסיס חוות דעת רבות שהוצעו בפנוי, כמו גם תעוזות הוקירה שקיבל המבחן בגין פעולותיו במסגרת המשטרה, כי המבחן הינו עובד מסויר, אשר "מחיב למערכת ולערכיה, מקטיע, בעל הישגים ופועל באופן ראוי להערכתה". עד עולה מהතסקיר, כי לחובת המבחן עומדת הרשות קודמת "בגין עבירות שעוניין שימוש לרעה בכוח המשרה וידעה כזבת על עבריה". אשר לעבירה המיוחסת לו בהליך הנוכחי, צוין בתסקיר כי המבחן ממשיר להכחיש כי תקף את המתלוון, ולטעון כי פועל בהתאם להנחיות המשטרה. ואולם, שירות המבחן התרשם כי למורת ההכחשה, "ההליך המשפטי הנוכחי, משמעות מרתקעה ומתלטת עבורי, לאור השלכותיו על חוו". לאור זאת, ונוכח הערכת שירות המבחן כי קיים "סיכון בגין" להישנות המעים, לא המליץ שירות המבחן על ביטול הרשותו של המבחן, ולענין העונש, הומלץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור [להלן: **של"צ**], בהיקף של 250 שעות.

4. ביום 8.12.2015, ניתן גזר דין של בית משפט השלום. לצורך קביעת מתחם העונישה, נתן בית המשפט את דעתו לחומרת העבירה בה הורשע המבחן ולנסיבות ביצועה, המצביעות מחד גיסא על הנזק המשמש שנגרם למתלוון, ועל ניצול לרעה של פער הכוחות בין המבחן לביןו, ומайдך גיסא על כך שעסוקין במעשה לא מתוכנן, ובנזק שאינו קבוע ומתרميد. בית המשפט התייחס לכך ש"העונישה הנהוגת בסוג עבירות זה אינה توامة את מדיניות העונישה הקבועה בהלהה הפסוקה, שדורשת להחמיר בעונשים של שוטרים חובלים", וכך שהמקרה דין "אינו נושא עמו מאפיינים אשר יצדיקו חריגה מרמת העונישה הנהוגה". בשל כך,קבע בית המשפט כי מתחם העונש הולם במרקחה דין נע בין מסר על תנאי לבין 8 חודשים מאסר לrixio לפועל, לצד עונישה נלוות, הכוללת תשלום פיצויים למתלוון.

לאחר מכן, בוחן בית המשפט את נסיבותו האישיות של המבחן, וشكل במסגרת השיקולים לקולה את שירותו הכספי של המבחן ביחידה מובחרת, ובכלל זאת שירות קבוע אשר זכה להערכתה רבה מצד מפקדיו; וכן את ביצוע תפקידו במשטרת באופן מסויר, כפי שעולה מתשקירות שירות המבחן. לצד החומרה, התחשב בית המשפט בכך שהמבחן הורשע בעבר בעבירות על רקע שימוש אליו בכוח המשרה אשר נתן לידי, ובכך שהמבחן אינו מהסס "לכוסות" על מעשיו ברישומים כזבים. בית המשפט הוסיף, כי "התנהגות זו, חוזרת ונשנית, מעלה ספק גדול בדבר התאמתו של הנאשם [המבחן] להマーין שירות במשטרה", בשל חינויו של אמון הציבור לתקופודה. על בסיס שיקולים אלו, השיט בית משפט השלום על המבחן את העונשים הבאים, תוך שהוא מצין כי אלה מצויים ברף התחתון של מתחם העונישה שנקבע: 6 חודשים מאסר על תנאי, לבסוף המבחן, במשך שנתיים, כל עבירות אלימות; של"צ בהיקף של 250 שעות; תשלום קנס בסך של 1,000 ₪ או חדש מאסר תמורה; וכן פיצויים למתלוון בסך של 5,000 ₪.

5. על הכרעת דינו של בית משפט השלום, הגיע המבוקש ערעור לבית המשפט המחוזי, בעוד המשיבה הגישה ערעור על קולת העונש שנגזר עליו. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבוקש, בציינו כי היה על המבוקש להעלות את טענותו בדבר פסילות שופט בית משפט השלום מיד לאחר שנודעה לו עילת הפסילות, ולא "לשמר אותה כדי לפחות מנצח' לערכאת הערעור". בית המשפט לא קיבל את הטענה בדבר מחדרי חקירה, בכך שעדים נוספים שנכחו בזירת האירוע לא נחקרו, שכן געשו מאמצים לאתרם, וכן מדובר במחדלים היורדים לשורשו של עניין, וקבע, על סמך מכלול הראיות, כי "אין כל ספק באשר לאשמתו של המערער [הATABקש]". מנגד, מצא בית משפט קמא לנכון לקבל את ערעור המשיבה, בקובעו שהעונש שהושת על המבוקש מופרז לccoli. בית משפט קמא ציין, כי "המעשה שעשה המערער [ATABקש] קשה מכל זווית ראייה שהענין יבחן", וכי רישום הדוח הוכיח הטענה בידי המערער, מהוועה נסיבה לחומרה, שגם בה יש להתחשב. בהמשך לכך, ביטל בית משפט קמא את עונש השל"צ שהושת על המבוקש בבית משפט השלום, והטיל תחתיו עונש של חודשיים מססר לRICTיו בדרך של עבודות שירות.

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 11.4.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית משפט המחוזי, היא הבקשה שלפני. בבקשת רשות ערעור עותר המבוקש ליתן לו רשות ערעור על פסק דין של בית משפט המחוזי, לבטל את פסק הדיון ולהסביר את גזר דין של בית משפט השלום על כנו. המבוקש סבור, כי "ענינו נכנס בגדרי המקרים שבהם מכירה הפסיכיקה בקיומם של שיקולי צדק פרטניים, מכוחם יש ליתן רשות ערעור", שכן בקשה זו מעוררת, לדידו, "שאלת אונושית-מצפונית" כבדת משקל. לטענת המבוקש, נסיבותו האישיות המיחזדות, המצביעות על תרומה רחבה היקף לביטחון המדינה, ועל ערכיהם חברתיים ממשמעותיים אשר מהווים נר לרגלו, כפי שאף עולה מתחסוק המבחן, כמו גם הטענה ה"עצום" בין העונשים שנגזרים עליו בערכאות הקודמות, מצדיקים את התערבותו של בית משפט זה.

בד בבד עם הגשת בקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין של בית משפט המחוזי.

דין והכרעה

7. הלכה מושרשת היא, כי בנסיבות רשות ערעור ב"גלאול שלישי" בפני בית משפט זה, תתקבלנה במסורת ובmarkerim חריגים בלבד, בהם מתעורר השאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים הישירים להליך, או כאשר קיים חשש מפני עיות דין או אי-צדק ממשי שנגרם לATABקש (רע"פ 2844/16 ביאלה נ' מדינת ישראל (13.4.2016); רע"פ 2961/16 שוחוך נ' עיריית תל אביב-מח'לת חניה (13.4.2016); רע"פ 2963/16 מדינת ישראל (11.4.2016)). לאחר שעניינתי בבקשתו שלפני על נספחיה, סבורני כי אין מתקיימות במסגרת סטרטגיס נ' מדינת ישראל (11.4.2016)). אמות המידה המצדיקות מתן רשות ערעור, ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה.

8. לא לモותר הוא להזכיר, כי הבקשה דין מופנית כלפי חומרת העונש שהושת על המבוקש. כפי שנקבע, לא אחת רשות ערעור ב"גלאול שלישי" על חומרת העונש, תינתן רק במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 2891/16 זידאן נ' מדינת ישראל (13.4.2016); רע"פ 2649/16 קיסוס נ' מדינת ישראל (6.4.2016); רע"פ 2572/16 סיסה נ' מדינת ישראל (6.4.2016)). בענייננו, אין בפרט בין העונשים שנגזרים על המבוקש בערכאות הקודמות כדי להצדיק את התערבותו של בית משפט זה, כאשר העונש שהושת על המבוקש בבית משפט קמא אינו סוטה כלל מדיניות הענישה המקובלת בעבירות כגון דא, וגם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

9. למעלה מן הצורך, אוסיף כי גם לגופו של עניין לא מצאת מקום להתערב בעונש שנקבע על ידי בית המשפט המחויזי. נסיבותו האישיות של המבוקש לא נעולמו מעניין הערכאות הקודומות, אשר התחשבו, כדברי, בשיקולים לקולא שהմבוקש מונה בבקשתו. כמו כן, אינני רואה את העונש שהושת על המבוקש כעונש חמור יתר על המידה, נוכח מעשיו, וכאשר עומדת נגד עני העובדה כי העונש המרבי אשר קבע החוק בדין עבירה מעין זו מגיע לשלווש שנות מאסר.

מצוא אני לייחד מספר מילימ לחשיבותה של ענישה מרתיעה, בגין ביצוען של עבירות אלימות על ידי אנשי משטרה, תוך ניצול לרעה של הכוח המזויבם. נקיטת אלימות מצד שוטרים הינה תופעה חמורה שאין להשלים עמה יש לעקריה מן השורש. ראו, בהקשר זה, את שצינותי ברע"פ 8241/13 ברדה נ' מדינת ישראל (25.3.2014):

"המדובר במשעים חמורים ביותר, אשר לצד הפגיעה הכרוכה בהם בכבודו ובגופו של המתalon, יש בהם כדי לחזור תחת הערכיהם הבסיסיים המניחים את משטרת ישראל ולגרום לפגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק. אכן, פעמים רבות מלאכת אכיפת שלטון החוק דורשת הפעלת כוח מיוחדם של שוטרי משטרת ישראל. ואולם, אל לעוסקים במלואה לנצל את מרותם וסמכותם לרעה, ולהפעיל את כוחם ללא כל הצדקה".

מה גם, שאין רבותא בכך שעסוקין בשוטרים המנהלים אורח חיים נורטטיבי, כפי שছזר והציג המערער בעניינו, שהרי אלמלא נתן זה, ספק אם היו מתקבלים לעבודה בשורות המשטרה. תמים דעים אני עם קביעת הערכאות הקודומות, כי ההשלכה האפשרית בדבר סיום תפקido של המבוקש במשטרה, בגין הרשותו במקרה זה, אינה שלילית בהכרח, ומהוות פועל יוצא מעשי. מעשים, אשר פוגעים באופן חריף באמון הציבור וכן במעמדם וכבודם של השוטרים.

10. אשר על כן, דין הבקשה להידוחות.

11. לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשתה לעיכוב ביצוע העונש. המבוקש יתיצב לRICT עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, ביום 2.5.2016, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחויזי.

ניתנה היום, י"א בניסן התשע"ו (19.4.2016).